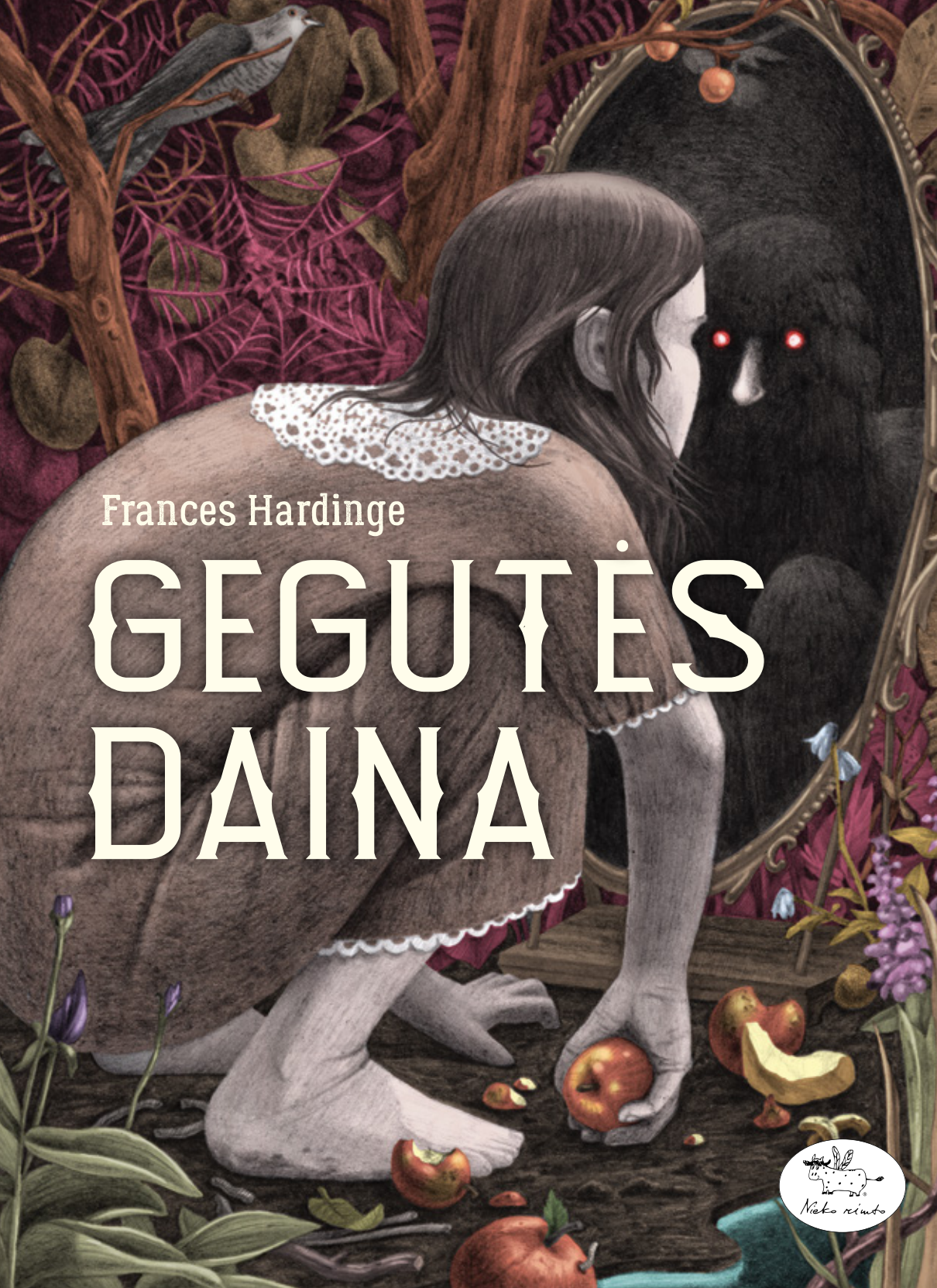

Frances Hardinge

GEGUTĖS DAINA

GEGUTÈS DAINA

Versta iš:
Frances Hardinge
CUCKOO SONG
Macmillan Children's Books,
London, 2014

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Frances Hardinge, 2014

© Viršelio iliustracija, Lena Klyukina

Pirmą kartą anglų kalba 2014 metais išleido *Macmillan Children's Books*, *Pan Macmillan* leidybos ženklas.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Macmillan Publishers International Ltd*, Londonas, Jungtinė Karalystė.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2020

© Leidykla „Niekio rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-712-2

Frances Hardinge

GEGUTĖS DAINA

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2021

„Žinau apie tave. Žinau, kas tu tokia.“

Skiriu savo sūnėnui ir krikštasūniui Dilanui.

Linkiu, kad į pasaulio keistybės visada žvelgtum su tokia pat švelnia ramybe.

I LIGA

Jai sopėjo galvą. Ausyse nemelodingai grikšėjo ir šlamėjo lyg kas lamdytų popierių. Tarsi kas būtų paėmęs juoką, suspaudęs jį į didelę, gurgždančią gniūžtę ir sugrūdęs jai į kaukolę. *Septynios dienos*, – kvatojo balsas. – *Septynios dienos*.

– Liaukis, – sušvokštė ji.

Ir kvatojimas liovėsi. Garsas tolo ir nutolo, netgi žodžiai, kuriuos ji tarėsi girdėjusi, išgaravo kaip rasa nuo stiklo.

– Trise? – šis balsas skambėjo daug garsiau ir arčiau už jos pačios balsą. Jis buvo moters. – Ak, Trise, mieloji Trise, viskas gerai, aš čia.

Kai kas vyko. Dvi šiltos rankos suėmė jos plaštakas, pirštai atsидūrė lyg lizdelyje.

– Neleisk jiems iš manęs juoktis, – sušnabzdėjo ji.

Rydama seiles pajuto, kad gerklė perdžiūvusi ir šiurkšti kaip senas paparčio lapas.

– Brangioji, niekas iš tavęs nesijuokia, – moters balsas buvo labai tylus ir švelnus, beveik kaip atodūsis.

Tolėliau kuždėjosi susirūpinę balsai. Dviejų vyrų.

– Ar ji vis dar klieđi? Gydytojau, lyg ir minėjote...

– Manau, panelė Teresė dar tik bunda iš sapno. Kai visiškai pabus, tada ir matysime, kaip jaučiasi.

Teresė. Aš Teresė. Ji žinojo, kad tai tiesa, bet vardas jos ausyse nuskambėjo kaip dar vienas žodis. Nesuprantamas žodis. Aš Trisė. Tai jau skambėjo geriau, lyg knyga būtų nukritusi ir atsivertusi ties

dažnai skaitomu puslapiu. Ji praplėšė akis, bet tuoj pat prisimerkė nuo šviesos. Gulėjo lovoje ant pagalvių krūvos. Jautėsi didžiulė ir sunki, lyg prikrauta akmenų, tad po antklode pamačiusi normalaus dydžio savo kūną mažumėlę nustebo.

Šalia jos sėdėjo moteris ir švelniai laikė ją už rankos. Tamsūs, trumpi jos plaukai standžiomis žvilgiomis garbanėlėmis tvarkingai gulė ant galvos. Skruostus dengė pudros sluoksnelis, šiek tiek slepiantis nuovargio raukšleles prie akių. Mėlyno stiklo karoliai gaudė pro langą sklindančią šviesą ir metė ant balto kaklo ir pasmakrės šaltus atspindžius.

Kiekvienas moters kūno colis atrodė iki skausmo pažįstamas ir vis dėlto svetimas, lyg seniai užmirštų namų žemėlapis. Iš niekur atsklido žodis ir apdujusi Trisė jį šiaip ne taip sugavo.

– Ma... – pradėjo sakyti.

– Taip, Trise, mamytė čia.

Mamytė. Mama.

– Ma... mam... – išlemeno ji. – Aš... aš ne...

Trisė bejėgiškai nutilo. Ji nenutuokė, kas tas „ne“, bet išsigando jo didumo.

– Viskas gerai, varliuk, – mama spustelėjo jai ranką ir meiliai nusišypsojo. – Tu tik apsirgai. Karščiavai, todėl visiškai suprantama, kad jautiesi pavargusi ir apdujusi. Ar prisimeni, kas vakar nutiko?

– Ne.

Vakaryktė diena atrodė kaip didelė tamsi skylė, ir Trisei į širdį ėmė smelktis siaubas. Ką gi ji išvis prisimena?

– Grįžai visa permirkusi. Užmiršai?

Lova sugirgždėjo – vyras priėjo ir atsisėdo ant kraštelio. Jo veidas buvo pailgas, griežtokas, tarp antakių įsirėžusios raukšlės, tarsi jis į viską žiūrėtų labai susikaupęs, plaukai murzinai gelsvi. Tačiau balsas skambėjo maloniai ir žvilgsnis buvo geras. Trisė žinojo, kad tas žvilgsnis skirtas tik jai. Tėtis.

– Mes manome, kad įkritai į Paniūrį.

Išgirdusi žodį „Paniūris“ Teresė nusipurtė iš šalčio, lyg kas jai prie kaklo būtų pridėjęs varlę.

– Aš... aš neprisimenu. – Jai norėjosi gūžtis nuo šios minties.

– Nespauskit jos. – Kojūgalyje stovėjo kitas vyras. Atrodė vyresnis, rausvą galvą dengė reti bespalviai pūkeliai, žili purūs antakiai be atvangos kilnojosi. Ant plaštakų pūpsojo minkštos venos, bylojančios apie garbų amžių. – Vaikai mėgsta žaisti prie vandens. Vaikystėje esu begalę kartų įkritęs į upelį. Jaunoji panele, vakar neblogai išgąsdinai tėvelius: grįžai vėlai vakare baisiai karščiuodama ir nepažinai jų. Tikiuosi, dabar jau pažįsti?

Trisė padvejojo ir palenkė sunkią galvą. Jų kvapai buvo pažįstami. Pypkės pelenų ir pudros miltelių.

Gydytojas išmintingai palinksėjo galva ir pabarbeno į kojūgalio lentą.

– Kuo vardu karalius? – rimtai paklausė.

Trisė krūptelėjo ir išraudo. Paskui atmintyje pareigingai iškilo vaikystėje deklamuotas eilėraštukas. „Mūsų valdovas – karalius. Mūsų karalius – Jurgis. Mūsų Jurgis – Penktasis...“

– Jurgis Penktasis, – atsakė ji.

– Gerai. Kur mes dabar esame?

– Sename akmeniniame name Žemutiniame Bentlinge, – Trisės pasitikėjimas savimi pamažu augo. – Tulžių draustinyje. – Ji atpažino kvapus: drėgnų sienų tvaiką, senų, ligotų trijų kartų kačių silpną dvoką. – Mes atostogaujame. Mes... mes kasmet čia atvykstame.

– Kiek tau metų?

– Vienuolika.

– O kur gyveni?

– Elčesteryje, Paplūdimio gatvėje prie Liuterio aikštės.

– Šaunuolė. Taip jau daug geriau. – Jis plačiai, šiltai nusišypsojo, lyg iš visos širdies didžiuotųsi ja. – Tu sunkiai sirgai, todėl tikėtina, kad galva atrodo kaip vatos prikimšta. Tiesa? Na, nesijaudink, manau, per porą dienų atsigausi ir viskas grįš į vėžes. Turbūt jau dabar geriau jautiesi, ar ne?

Trisė lėtai palingavo galvą. Niekas iš jos nebesijuokė. Ji protarpiais išgirsdavo tylų šnaresį, bet pažvelgusi pro langą kitoje kambario pusėje pamatė kaltininką. Nusvirusi, žaliais obuoliais apkibusi sunki šaka stipriau papūtus vėjui brūkštelėdavo per stiklą.

Pro langą sklido išsklaidyta, mirguliuojanti, lapų šešėliais išrašyta šviesa. Lovatiesė buvo žalia, sienos irgi žalios, su kreminės spalvos rombiukais, ant juodų medinių stalų pridėliota žalių plonyčių stačiakampių servetėlių. Dujinė krosnelė nedegė, balti sieninių lempų rutuliai nešvietė.

Tik dabar, atidžiai apsižvalgiusi, Trisė suvokė, kad prie durų stypso penktas žmogus. Tai buvo jaunesnė už ją mergaitė. Tamsiais garbanotais plaukais ji atrodė lyg mažesnė mamos kopija. Tik jos žvilgsnis buvo kitoks: šaltas ir nepatikus, kaip strazdo. Mergaitė

stipriai gniaužė durų rankeną, lyg norėdama ją nulaužti, ir grieždama dantimis judino smakriuką.

Mama grįžtelėjo per petį ir pamatė, į ką žiūri Trisė.

– O, žiūrėk, tavęs aplankyti atėjo Penė. Vargšiukė, kai tu susirgai, ji taip išsigando, kad nuo tada kąsnio burnoje neturėjo. Eikš, Pene, prisėsk prie sesutės...

– Ne! – suspigo Penė, visi net krūptelėjo. – Ji apsimetėlė! Negi nematot? Ji *netikra*! Negi niekas neatskiriat? – Penė atsisuko į Trisę. Žvilgsniu būtų galėjusi akmenį sutrupinti.

– Pene, – įspėjamai kreipėsi tėtis, – tuojau pat prieik ir...

– NE!

Penė paklaikusi apsidairė, išpūtė akis, lyg norėtų kam nors įkąsti, tada šovė pro duris. Skubrūs žingsniai aidėdami nutolo.

– Nesivyk jos, – mamai pradėjus stotis švelniai patarė tėtis. – Prisimeni, ką jie sakė? Už blogą elgesį nevalia „apdovanoti“ dėmesiu.

Mama sunkiai atsiduso, bet pakluso ir vėl atsisėdo. Pastebėjo, kad Trisė susigūžusi spokso pro atviras duris.

– Nekreipk į ją dėmesio, – ji spustelėjo Trisei pirštus. – Juk žinai, kokia ji.

Ar tikrai? Ar aš žinau, kokia ji?

Ji mano sesutė. Penė. Jai devyneri. Ji dažnai sirgdavo angina. Pirmas pieninis dantukas iškrito kažką kandant. Ji laikė banguotąją papūgėlę, bet užmiršo išvalyti narvą ir ta nugaišo.

Ji melagė. Vagilė. Ji spiegia ir svaido daiktus. Ir...

...ir ji nekenčia manęs. Nuoširdžiai nekenčia. Matau iš akių. Ir nesuprantu kodėl.

Mama dar pasėdėjo prie lovos, padėjo Trisei karpyti suknelių brėžinius. Žirklys buvo didelės, vėžlio kiaušto rankenomis, mama jas ištraukė iš siuvimo reikmenų dėžutės, kurią pasiėmė net važiuodama atostogauti. Žirklys kirpo lėtai griekšėdamos, lyg gardžiuodamosi kiekvienu coliu.

Trisė žinojo, kad jai visada patiko smaigstyti iškarpas prie medžiagos, karpyti ir stebėti, kaip audinys pamažu įgyja pavidalą, pasišiaušia smeigtukais, kaip palei apspurusius kraštus nuvingiuoja siūlės. Prie iškarpų būna nupieštos pastelinių spalvų damos, vienos su ilgais paltais ir varpo formos skrybėlėmis, kitos su turbalais ir ilgomis, tiesiai krintančiomis suknelėmis, primenančiomis kutuotus vamzdžius. Visos damos tingiai rymo, tarsi pasiruošusios kuo elegantiškiausiai nusiziovauti. Trisė žinojo, kad padėdama mamai siūti jausdavosi laiminga. Prisiminė, kad sirgdama dažniausiai tai ir darydavo.

Tačiau šiandien ji buvo nerangi ir atgrubnagė. Didelės žirklys atrodė neįtikėtinais sunkios ir vis slydo iš rankų, tarsi maištaudamos spurdėtų. Kai ji antrą kartą vos neiškirpo į krumplį, mama jas atėmė.

– Vis dar nesava, ar ne, mieloji? Gal verčiau paskaityk komiksus.

Ant naktinio staliuko gulėjo apčiupinėti žurnalai „Saulės spindulėlis“ ir „Auksinis pinigas“.

Tačiau Trisė neįstengė susikaupti. Žinojo, kad ir anksčiau sirgdavo. Daugybę kartų. Tačiau niekada neatsibudo tokia apkvaitusi.

„Kas nutiko mano rankoms? Kas nutiko mano rankomis? – knietėjo surikti. – Mamyte, padėk, gelbėk, viskas keista, viskas ne taip, protas atrodo lyg sudėtas iš gabalėlių, be to, kai kurių trūksta...“

Bet kai ji ėmė galvoti, kaip apibūdinti tuos keistus pojūčius, protas atšoko nuo šių minčių. „Jei pasakysiu tėvams, – ne itin logiškai sumąstė ji, – jie sunerims, o jei jie sunerims, tai reikš, kad padėtis rimta. Bet jei tylėsiu, jie tvirtins, kad viskas gerai. Ir gal tada viskas pasidarys gerai.“

– Mamyte... – silpnu balsu pratarė Trisė ir pažvelgė į ant lovos gulinčius audinius. Jie atrodė sužeisti, bejėgiai, sugniužę. – Aš... aš pasveiksiu, tiesa? Ar... nieko bloga, jei... jei neprisimenu kai kurių atostogų atkarpų?

Mama atidžiai pasižiūrėjo į ją, ir Trisė apstulbo, kokios mėlynos jos akys – kaip stiklo karoliukai ant kaklo. Ir pati mama atrodė trapi kaip tie stikliukai. Geras, linksmas jos žvilgsnis jau po akimirkos galėjo pasikeisti ir tapti baimingas.

– Ak, mieloji, neabejoju, kad tuoj viską prisiminsi. Ir gydytojas taip sako. – Mama susmaigstė siulę, nusišypsojo ir atsistojo. – Klausyk, kai ką sugalvojau. Gal nori pasiskaityti savo dienoraštį? Gal tai padėtų prisiminti? – Ji iš po lovos ištraukė nedidelį pablukusį raudoną kelioninį lagaminą su raidėmis „TJ“ kampe ir paguldė jį Trisei ant kelių.

„Gimtadienio dovana. Žinau, kad man patinka šis lagaminėlis ir aš jį visur vežiojuosi su savimi. Bet neprisimenu, kaip jį atidaryti.“ Vis dėlto šiek tiek pasikrapščius užraktas atšoko.

Viduje buvo ir daugiau daiktų, kurie gaivino prisiminimus, daugiau Trisės gyvenimo detalių. Drabužiai. Pirštinės. Dar vienos pirštinės dėžutėje šaltesnėms dienoms. Eilėraščių rinkinys „Povo pyragas“. Pudrinė – kaip mamos, tik mažesnė, su veidrodėliu ant dangtelio, bet be pudros. O po visais šiais daiktais sąsiuvinis mėlynais odiniais viršeliais.

Trisė išsitraukė dienoraštį, atvertė ir suriko iš išgąščio. Savo smulkiu, dailiu braižu ji buvo prirašiusi pusę sąsiuvinio. Gera tai žinojo. Tačiau tie lapai buvo išplėsti, palikti tik apspurę krašteliai, ant kurių buvo matyti pradingusių žodžių vingiai ir kilpelės. Išgirdusi riksmą mama palinko ir kelias sekundes spoksojo netardama nė žodžio.

– Negaliu *patikėti*, – pagaliau sušnabždėjo ji. – Koks kvailas ir piktas pokštas... Ji peržengė visas *ribas*. – Mama išdrožė iš kambario. – Pene? PENE!

Trisė girdėjo, kaip mama dunda laiptais aukštyr, paskui klibina rankeną ir purto duris.

– Kas yra? – iš viršaus atsklido tėčio balsas.

– *Ir vėl* ta Penė. Išplėšė pusę Trisės dienoraščio. Ir durys neatsidaro – tikriausiai užstūmė jas baldais.

– Jei nori sėdėti kalėjime, tegu sėdi, – atsiliepė tėtis. – Anksčiau ar vėliau turės išeiti ir už tai atsiimti. Ji puikiai tai žino. – Visa tai jis susakė aiškiai ir garsiai, veikiausiai tam, kad išgirstų apgultoji pusė.

Mama vėl grįžo prie ligonės.

– Ak, varliuk, man labai gaila. Na... gal ji kur nors paslėpė tuos lapus, tada mes juos surasim ir įklijuosim atgal. – Mama atsisėdo ant lovos prie Trisės, atsiduso ir pažvelgė į lagaminėlį. – Ak, mieloji, reikia patikrinti, ar daugiau nieko netrūksta.

Paaishėjo, kad trūksta ir kai kurių kitų daiktų. Buvo dingęs Trisės plaukų šepetys, nuotrauka, kur ji paplūdimyje jodinėja ant asiliuko, nosinė, kurioje ji išdidžiai buvo išsiuvinėjusi savo vardą.

– Vakar vakare prieš nelaimę viskas buvo vietoje, – sumurmėjo mama. – Tu rašei dienoraštį. Aš tau padėjau susišukuoti. O, ta *Penė*! Nesuprantu, už ką ji tave taip skriaudžia.

Išvydus suplėšytą dienoraštį Trisei kūnas nuėjo pagaugais, kaip prieš tai išgirdus Paniūrio vardą. Ji išsigando, tik nesuprato kodėl ir net nenorėjo apie tai galvoti. „Viskas gerai, – tarė ji sau. – Tik Penė pasielgė kvailai ir žiauriai.“

Trisei dingtelėjo, kad turėtų pykti, bet iš tikro buvo gera ir malonu, kad tėvai pyksta už ją. Ji jautėsi lyg uždaryta kaštono kevalė, saugoma vidinio puraus sluoksnelio ir į išorę nukreiptų spyglių. Atmintis kuždėjo, kad tai įprasta pasaulio tvarka.

Jei dabar ji patemptų lūpą ir susiruoštų verkti, visi namai imtų suktis aplink ją, visi mėgintų atitaisyti skriaudą... Trisė pajuto, kaip sielvartingai persikreipė veidas.

– Ak, Trise! – Mama ją apkabino. – Gal norėtum užvalgyti? Yra tavo mėgstamos grybų sriubos. O gal įveiktum gabalėlį kumpio ir inkstų pyrago?

Tai išgirdus ėmė urgzti pilvas ir Trisė suvokė esanti alkana kaip vilkas.

Linktelėjo.

Mama užlėkė aukštyn ir pabeldė į Penės duris, mėgindama suvilioti ją pietumis. Trisė iš savo kambario girdėjo nerišlius Penės klyksmus.

– ...ne, neisiu... ji *netikra*... jūs visi *kvaili*...

Kai Trisės mama nusileido žemyn, jos kaktoje buvo įsirėžusios nevilties raukšlės.

– Šitoks užsispyrimas! Anksčiau ji niekada neatsisakydavo maisto. – Ji blausiai šyptelėjo Trisei. – Laimė, *tu* taip nesiožiuoji.

Trisė lengvai įveikė gabalėlį pyrago. Pamačius, kad ant padėklo dar yra sriubos ir gardžių apskrudusių bandelių, jai ėmė drebėti

rankos. Viskas aplink pasidarė nebesvarbu. Kai tik padėklas atsidūrė ant kelių, ji nesusilaikiusi perlaužė bandelę apsibarstydamą trupiniais. Tada susigrūdė ją į burną ir puolė malti dantimis, liežuviu jusdama sausumą. Sriubą ji kabino visu greičiu, beveik nejusdama, kad degina burną. Paskubomis buvo sukirstas pyragas, paskui bulvės ir morkos, po jų – želė, kriaušės ir storas migdolinio pyrago griežinėlis. Kai Trisė antrą kartą ištiesė ranką prie pyrago, mama sulaukė ją už riešo.

– Trise, Trise! Labai džiaugiuosi, kad taip greitai atgavai apetitą, bet tau pasidarys bloga!

Trisė pažvelgė į ją nustebusiomis spindinčiomis akimis ir pamažu susigaudė, kur esanti. Ne, jai nebuvo bloga. Atrodė, kad galėtų sukirsti begemoto dydžio pyragą. Trupiniuotos rankos vis dar drebjė, bet ji nusišluostė jas į servetėlę ir susinėrė ant kelių, kad daugiau nieko nenugriebtų. Tėtis įkišo galvą pro duris ir sugavo mamos žvilgsnį.

– Seleste, – jo balsas buvo apsimestinai ramus ir švelnus. – Gal galėtume šnektelėti?

Jis užmetė akį į Trisę ir meiliai šyptelėjo.

Mama apkamšė Trisę, paėmė padėklą ir paskui tėtį išėjo iš kambario, išsinešdama šilumą, ramybę ir pudros kvapą. Užsidarius durims jau po kelių sekundžių Trisei į širdį ėmė smelktis baimė. Tėčio balsas ją kažkuo išgąsdino.

Gal galėtume šnektelėti? Už durų, kad negirdėtų Trisė?

Trisė sunkiai nurijo seiles, numetė antklodę ir nusliuogė nuo lovos. Kojos tebebuvo sustingusios, bet ji nejautė silpnumo, kaip

baiminosi. Prisėlinusi prie kambario durų kuo tyliausiai jas pravėrė. Išgirdo iš svetainės sklindančius balsus.

– ...inspektorius žadėjo kaime paklausinėti, gal kas nors matė, kaip ji įkrito į vandenį. – Tėčio balsas buvo žemas, malonus, kimo-
kas, primenantis šiurkštų žvėries kailį. – Ką tik buvo užsukęs pas mane. Sakė, vakar vakare leidžiantis saulei pora vietinių ėjo pro kaimo aikštę. Trisės jie nematė, bet prie ežero pastebėjo du vyrus: žemą su katiliuku ir aukštesnį pilku paltu. Seleste, prie aikštės stovėjo automobilis.

– Koks? – sušnabždėjo mama, lyg jau žinotų atsakymą.

– Didelis juodas daimleris.

Ilgai buvo tylu.

– Negali būti, kad tai jis, – plonu balsu baugščiai išbėrė mama. Žodžiai buvo trumpi, lyg apkarpyti siuvėjo žirkklėmis. – Veikiausiai tai sutapimas – juk pasaulyje ne vienas daimleris...

– Čia? Kaime išvis yra gal tik du automobiliai. Kas galėtų įpirkti daimlerį?

– Sakei, viskas baigta! – mamos balsas įspėjamai pakilo, tarsi švilptų virdulys, kuriame tuoj užvirs vanduo. – Sakei, nutraukei su juo visus ryšius...

– Sakiau, kad *aš* nutraukiau su *juo*, ir jis tai žino, jei skaitė savaitraštį. Deja, gali būti, kad *jis* dar turi reikalų su manimi.

TURINYS

1	LIGA	7
2	SUPUVĘ OBUOLIAI	18
3	KEISTA LIGA	26
4	KARAS	39
5	PRARYTI STIKLO RUTULIUKAI	50
6	ŽIRKLĖS	59
7	VĖLYVA LANKYTOJA	68
8	VIDURNAKČIO PAŠTAS	74
9	LAIKO DYGSNIS	85
10	NEIŠVYKĘS, BET NESANTIS	93
11	ARCHITEKTAS	102
12	PABAISA	112
13	KRANTAS	118
14	TYLA	124
15	PASALA	135
16	SUČIUPTA	144
17	RAMYBĖ	148
18	KIAUŠINIŲ LUKŠTAI	157
19	PABĖGIMAS NUO SIUVĖJO	171
20	ŠALTAS PRIĖMIMAS	177
21	SŪRIS IŠ SKARDINĖS IR BANANAI	186
22	PAPILVĖ	195

23	MIRGESIAI IR VIRPESIAI	202
24	ŠARKIUS	214
25	SUSITARIMAS	223
26	ATLIEKAMA MERGAITĖ	233
27	TIKROSIOS VIOLETOS SPALVOS	243
28	ŽIEMOS PASAKA	252
29	TRISTA	258
30	TIRPTI, TROKŠTI, TRŪNYTI	272
31	AIDAI	277
32	PRISIPAŽINIMAS	285
33	TRAMVAJUS	292
34	KIAURYMĖ	298
35	NEGAILESTINGAS VEIDRODIS	312
36	PRISIPAŽINIMAS	323
37	AUDRA IR ARBATA	330
38	ŽALI BUTELIAI	346
39	AVIS VILKO KAILYJE	356
40	VIDURNAKČIO IŠVYKA	364
41	IEŠKOKITE DAMOS	375
42	LAIKAS SENKA	383
43	AT SISVEIKINIMAS	392
	PADĖKA	405

Trisė – dažnai sirguliuojanti ir kiek išlepinta vienuolikmetė, turinti perne-lyg rūpestingus tėvus, jos nekenčiančią ir šeimos meilės pavydinčią jaunesnę seserį bei Pirmajame pasauliniame kare žuvusį brolių. Tačiau kartą pabudusi Trisė pasijunta ne šiaip negaluojanči, o tarsi būtų įvykę šis tas rimtesnio: ima dėtis be galo keisti, nepaaiškinami dalykai. Tai įtraukiantis nuotykių romanas su psichologinio siaubo elementais ir tuo pačiu labai rimtas pasakojimas apie karo baisumų paveiktos šeimos dramą, seserų nesantaiką, stebuklingas ir kar-tais šiurpias senojo pasaulio būtybes bei jausmą, kai pats savo artimiesiems ar net sau pačiam tampa svetimais, nesavas, bauginantis.

Britų rašytoja Frances Hardinge (g. 1973 m.), lietuvių skaitytojams jau pa-žįstama iš paslaptingo detektyvo „Melų medis“ ir fantastinės nuotykių istorijos „Veidas kaip stiklas“, rašo knygas, žavinčias įvairaus amžiaus skaitytojus – tiek suaugusiuosius, tiek paauglius, tiek storų romanų nesibaidančius vaikus. Ji meistriškai valdo žodžius ir lyg burtininkė jais iškeri įstabius paslaptingus miestus, o kasdienius gyvenimus pripildo šiurpių paslapčių ir nenumatytų pavojų. Knyga „Gegutės daina“ 2015 m. buvo nominuota Karnegio medaliui ir susilaukė didelio literatūros kritikų dėmesio.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Trisei tai buvo panašu į sapną – niekas nederėjo,
bet kėlė grėsmės ir neaiškios prasmės pojūtį. Pažįstami
daiktai atrodė svetimi. Staiga jai toptelėjo, kad visas
pasaulis Serga Keista Liga.*

Vieną rytą pabudusi Trisė suvokia, kad vyksta
kai kas labai negera. Ji jaučiasi lyg nesava: kamuoja
nenumalšinamas alkis, atsikėlusi plaukuose randa lapų,
o vietoj ašarų iš akių driekiasi voratinkliai...

Netrukus Trisė supranta, kad dedasi keisti ir šiurpūs
dalykai, kokių ji nė sapne nesapnavo. Ieškodama tiesos ji
turi leisti į nežinią, kol dar nevėlu, ir susitikti su saktu
Architektu, rezgančiu keršto planą jos šeimai...

„Gardžiai kraupus, pavojingas ir užburiantis mišinys.
Ištis stebuklingas ir grėsmingas pasakojimas.“

GUARDIAN

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-712-2

9 786094 417122